
Kalevala

Elias Lönnrot

YEAR

THE PUBLISHER

1

Ensimmäinen Runo

IELENI MINUN TEKEVI, aivoni ajattelevi
lähteäni laulamahan, saa'ani sanelemahan,
sukuvirttä suoltamahan, lajivirttä laulamahan.
Sanat suussani sulavat, puhe'et putoelevat,
kielelleni kerkiävät, hampahilleni hajoovat.

Veli kulta, veikkoseni, kaunis kasvinkumppalini!
Lähe nyt kanssa laulamahan, saa kera sanelemahan
yhtehen yhyttyämme, kahta'alta käytyämme!
Harvoin yhtehen yhyimme, saamme toinen toisihimme
näillä raukoilla rajoilla, poloisilla Pohjan mailla.

Lyökämme käsi kätehen, sormet sormien lomahan,
lauloaksemme hyviä, parahia pannaksemme,
kuulla noien kultaisien, tietä mielitehtoisien,
nuorisossa nousevassa, kansassa kasuavassa:
noita saamia sanoja, virsiä virittämiä
vyöltä vanhan Väinämöisen, alta ahjon Ilmarisen,
päästä kalvan Kaukomielen, Joukahaisen jousen tiestä,
Pohjan peltojen periltä, Kalevalan kankahilta.

Niit' ennen isoni lauloi kirvesvartta vuollessansa;
niitä äitini opetti väätessänsä väärttinätä,
minun lasna lattialla eessä polven pyöriessä,
maitopartana pahaisna, piimäsuuna pikkaraisna.
Sampo ei puuttunut sanoja eikä Louhi luottehia:
vanheni sanoihin sampo, katoi Louhi luottehisin,
virsihin Vipunen kuoli, Lemminkäinen leikkilöihin.

Viel' on muitaki sanoja, ongelmoita oppimia:
tieohesta tempomia, kanervoista katkomia,
risukoista riipomia, vesoista vetelemiä,
päästä heinän hieromia, raitiolta ratkomia,
paimenessa käyessäni, lasna karjanlaitumilla,
metisillä mättähillä, kultaisilla kunnahilla,
mustan Muurikin jälessä, Kimmon kirjavan keralla.

Vilu mulle virttä virkkoi, sae saatteli runoja.

Virttä toista tuulet toivat, meren aaltoset ajoivat.
Linnut liitteli sanoja, puien latvat lausehia.

Ne minä kerälle käärin, sovittelin sommelolle.
Kerän pistin kelkkahani, sommelon rekoseheni;
ve'in kelkalla kotihin, rekosella riihen luoksi;
panin aitan parven päähän vaskisehen vakkasehen.

Viikon on virteni vilussa, kauan kaihossa sijaisnut.
Veänkö vilusta virret, lapan laulut pakkasesta,
tuon tupahan vakkaseni, rasian rahin nenähän,
alle kuulun kurkihirren, alle kaunihiin katoksen,
aukaisen sanaisen arkun, virsilippahan viritän,
kerittelen pään kerältä, suorin solmun sommelolta?

Niin laulan hyvänki virren, kaunihinki kalkuttelen
ruoalta rukihiselta, oluelta ohraiselta.
Kun ei tuotane olutta, tarittane taarivettä,
laulan suulta laihemmalta, vetoselta vierettelen
tämän iltamme iloksi, päivän kuulun kunniaksi,
vaiko huomenen huviksi, uuen aamun alkeheksi.

Noin kuulin saneltavaksi, tiesin virttä tehtäväksi:
yksin meillä yöt tulevat, yksin päivät valkeavat;
yksin syntyi Väinämöinen, ilmestyi ikirunoja
kapehesta kantajasta, Ilmattaresta emosta.

Olipa impi, ilman tyttö, kave luonnotar korea.
Piti viikoista pyhyyttä, iän kaiken impeyttä
ilman pitkillä pihoilla, tasaisilla tanterilla.

Ikävystyi aikojansa, ouostui elämätänsä,
aina yksin ollessansa, impenä eläessänsä
ilman pitkillä pihoilla, avaroilla autioilla.

Jop' on astuiksen alemma, laskeusi lainehille,
meren selvälle selälle, ulapalle aukealle.
Tuli suuri tuulen puuska, iästä vihainen ilma;
meren kuohuille kohotti, lainehille laikahutti.

Tuuli neittä tuutteli, aalto impeä ajeli
ympäri selän sinisen, lakkipäien lainehien:
tuuli tuuli kohtuiseksi, meri paksuksi panevi.

Kantoi kohtua kovoa, vatsantäyttä vaikeata
vuotta seitsemän satoa, yheksän yrön ikeä;
eikä synny syntyminen, luovu luomatoin sikiö.

Vieri impi veen emona. Uipi iät, uipi lännet,

uipi luotehet, etelät, uipi kaikki ilman rannat
tuskissa tulisen synnyn, vatsanvaivoissa kovissa;
eikä synny syntyminen, luovu luomatoim sikiö.

Itkeä hyryttelevi; sanan virkkoi, noin nimesi:
”Voi poloinen, päiviäni, lapsi kurja, kulkuani!
Jo olen joutunut johonki: iäkseni ilman alle,
tuulen tuuteltavaksi, aaltojen ajeltavaksi
näillä väljillä vesillä, lake’illa lainehilla!

”Parempi olisi ollut ilman impenä eleä,
kuin on nyt tätä nykyä vierähellä veen emona:
vilu täällä’ on ollakseni, vaiva värjätelläkseni,
aalloissa asuakseni, veessä vieriehelläkseni.

”Oi Ukko, ylijumala, ilman kaiken kannattaja!
Tule tänne tarvittaissa, käy tänne kutsuttaessa!
Päästä piika pintehestä, vaimo vatsanvääntehestä!
Käy pian, välehen jou’u, välehemmin tarvitahan!”

Kului aikoa vähäisen, pirahteli pikkaraisen.
Tuli sotka, suora lintu; lenteä leluttelevi
etsien pesän sijoa, asuinmaata arvaellen.

Lenti iät, lenti lännet, lenti luotehet, etelät.
Ei löyä tiloa tuota, paikkaa pahintakana,
kuhun laatisi pesänsä, ottaisi olosijansa.

Liitelevi, laatelevi; arvelee, ajattelevi:
”Teenkö tuulehen tupani, aalloillen asuinsijani?
Tuuli kaatavi tupasen, aalto vie asuinsijani.”

Niin silloin ve’en emonen, veen emonen, ilman impi,
nosti polvea merestä, lapaluuta lainehesta
sotkalle pesän sijaksi, asuinmaaksi armahaksi.

Tuo sotka, sokea lintu, liiteleikse, laateleikse.
Keksi polven veen emosen sinerväisellä selällä;
luuli heinämättähäksi, tuoreheksi turpeheksi.

Lentelevi, liitelevi, päähän polven laskeuvi.
Siihen laativi pesänsä, muni kultaiset munansa:
kuusi kultaista munoa, rautamunan seitsemännen.

Alkoi hautoa munia, päätä polven lämmitellä.
Hautoi päivän, hautoi toisen, hautoi kohta kolmannenki.

Jopa tuosta veen emonen, veen emonen, ilman impi,
tuntevi tulistuvaksi, hipiänsä hiiltyväksi;

luuli polvensa palavan, kaikki suonensa sulavan.

Vavahutti polveansa, järkytti jäseniänsä:
munat vierähti vetehen, meren aaltohon ajaikse;
karskahti munat muruiksi, katkieli kappaleiksi.

Ei munat mutahan joua, siepalehet veen sekahan.
Muuttuivat murut hyviksi, kappalehet kaunoisiksi:
munasen alainen puoli alaiseksi maaemäksi,
munasen yläinen puoli yläiseksi taivahaksi;
yläpuoli ruskeaista päivöseksi paistamahan,
yläpuoli valkeaista, se kuuksi kumottamahan;
mi munassa kirjavaista, ne tähiksi taivahalle,
mi munassa mustukaista, nepä ilman pilvilöiksi.

Ajat eelleen menevät, vuoet tuota tuonnemmaksii
uuen päivän paistaessa, uuen kuun kumottaessa.
Aina uipi veen emonen, veen emonen, ilman impi,
noilla vienoilla vesillä, utuisilla lainehilla,
eessänsä vesi vetelä, takanansa taivas selvä.

Jo vuonna yheksäntenä, kymmenentenä kesänä
nosti päätänsä merestä, kohottavi kokkoansa.
Alkoi luoa luomiansa, saautella saamiansa
selvällä meren selällä, ulapalla aukealla.

Kussa kättä käännähytti, siihen niemet siivoeli;
kussa pohjasi jalalla, kalahauat kaivaeli;
kussa ilman kuplistihe, siihen syöverit syventi.

Kylin maahan kääntelihe: siihen sai sileät rannat;
jaloin maahan kääntelihe: siihen loi lohiapajat;
pä'in päätyi maata vasten: siihen laitteli lahelmat.

Ui siitä ulomma maasta, seisattelihe selälle:
luopi luotoja merehen, kasvatti salakaria
laivan laskemasijaksi, merimiesten pään menoksi.

Jo oli saaret siivottuna, luotu luotoset merehen,
ilman pielet pistettynä, maat ja manteret sanottu,
kirjattu kiviin kirjat, veetty viivat kallioihin.
Viel' ei synny Väinämöinen, ilmau ikirunoja.

Vaka vanha Väinämöinen kulki äitinsä kohussa
kolmekymmentä keseä, yhen verran talviaki,
noilla vienoilla vesillä, utuisilla lainehilla.

Arvelee, ajattelevi, miten olla, kuin eleä
pimeässä piilossansa, asunnossa ahtahassa,

kuss' ei konsa kuuta nähnyt eikä päiveä havainnut.

Sanovi sanalla tuolla, lausui tuolla lausehella:
”Kuu, keritä, päivyt, päästä, otava, yhä opeta
miestä ouoilta ovilta, veräjiltä vierahilta,
näiltä pieniltä pesiltä, asunnoilta ahtahilta!
Saata maalle matkamiestä, ilmoillen inehmon lasta,
kuuta taivon katsomahan, päiveä ihoamahan,
otavaista oppimahan, tähtiä tähyämähän!”

Kun ei kuu kerittänyttä eikä päivyt päästänyttä,
ouosteli aikojansa, tuskastui elämätänsä:
liikahutti linnan portin sormella nimettömällä,
lukon luisen luikahutti vasemmalla varpahalla;
tuli kynsin kynnykseltä, polvin porstuan ovelta.

Siitä suistui suin merehen, käsin kääntyi lainehesen;
jääpi mies meren varahan, uros aaltojen sekahan.

Virui siellä viisi vuotta, sekä viisi jotta kuusi,
vuotta seitsemän, kaheksan. Seisottui selälle viimein,
niemelle nimettömälle, manterelle puuttomalle.

Polvin maasta ponnistihe, käsivarsin käännältihe.
Nousi kuuta katsomahan, päiveä ihoamahan,
otavaista oppimahan, tähtiä tähyämähän.

Se oli syntä Väinämöisen, rotu rohkean runojan
kapehesta kantaajasta, Ilmattaresta emosta.

Toinen Runo

NOUSI SIITÄ VÄINÄMÖINEN jalan kahen kankahalle
saarehen selällisehen, mantereheh puuttomahan.

Viipyi siitä vuotta monta, aina eellehen eleli
saaressa sanattomassa, manteressa puuttomassa.

Arvelee, ajattelevi, pitkin päätänsä pitävi:
kenpä maita kylvämähän, toukoja tihittämähän?

Pellervoinen, pellon poika, Sampsa poika pikkarainen,
sep' on maita kylvämähän, toukoja tihittämähän!

Kylvi maita kyyhätteli, kylvi maita, kylvi soita,
kylvi auhtoja ahoja, panettavi paasikoita.

Mäet kylvi männiköiksi, kummut kylvi kuusikoiksi,
kankahat kanervikoiksi, notkot nuoriksi vesoiksi.

Noromaille koivut kylvi, lepät maille leyhke'ille,
tuomet kylvi tuorehille, raiat maille raikkahille,
pihlajat pyhille maille, pajut maille paisuville,
katajat karuille maille, tammet virran vieremille.

Läksi puut ylenemähän, vesat nuoret nousemahan.
Kasvoi kuuset kukkalatvat, lautui lakkapääät petäjät.
Nousi koivupuut noroilla, lepät mailla leyhke'illä,
tuomet mailla tuorehilla, katajat karuilla mailla,
katajahan kaunis marja, tuomehen hyvä he'elmä.

Vaka vanha Väinämöinen kävi tuota katsomahan
Sampsan siemenen aloa, Pellervoisen kylvämiä.
Näki puut ylenneheksi, vesat nuoret nousneheksi;
yks' on tammi taimimatta, juurtumatta puu Jumalan.

Heitti herjan valloillensa, olevillen onnillensa;
vuotti vielä yötä kolme, saman verran päiviäki.

Kävi siitä katsomahan viikon päästä viimeistäki:
ei ole tammi kasvanunna, juurtununna puu Jumalan.

Niin näkevi neljä neittä, viisi veen on morsianta.
Ne oli nurmen niitännässä, kastekorren katkonnassa
nenässä utuisen niemen, päässä saaren terhenisen;
mink' on niitti, sen haravoi, kaikki karhille veteli.

Tulipa merestä Tursas, uros aalloista yleni.
Tunki heinäset tulehen, ilmivalkean väkehen;
ne kaikki poroksi poltti, kypeniksi kyyetteli.

Tuli tuhkia läjänen, koko kuivia poroja.
Saip' on siihen lemmen lehti, lemmen lehti, tammen
terho,
josta kasvoi kaunis taimi, yleni vihanta virpi;
nousi maasta mansikkaisna, kasvoi kaksihaarukkaisna.

Ojenteli oksiansa, levitteli lehviänsä.
Latva täytti taivahalle, lehvät ilmoille levisi:
piätti pilvet juoksemasta, hattarat hasertamasta,
päivän peitti paistamasta, kuuhuen kumottamasta.

Silloin vanha Väinämöinen arvelee, ajattelevi:
oisko tammen taittajata, puun soresan sortajata?
Ikävä inehmon olla, kamala kalojen uia
ilman päivän paistamatta, kuuhuen kumottamatta.

Ei ole sitä urosta eikä miestä urheata,
joka taisi tammen kaata, satalatvan langettoa.

Siitä vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
”Kave äiti, kanta-jani, luonnotar, ylentäjäni!
Laitapa ve'en väkeä veessä on väkeä paljo
tämä tammi taittamahan, puu paha hävittämähän
eestä päivän paistavaisen, tieltä kuun kumottavaisen!”

Nousipa merestä miesi, uros aallosta yleni.
Ei tuo ollut suuren suuri eikä aivan pienen pieni:
miehen peukalon pituinen, vaimon vaaksan korkeuinen.

Vaski- oli hattu hartioilla, vaskisaappahat jalassa,
vaskikintahat käessä, vaskikirjat kintahissa,
vaskivyohty vyölle vyötty, vaskikirves vyön takana:
varsi peukalon pituinen, terä kynnen korkeuinen.

Vaka vanha Väinämöinen arvelee, ajattelevi:
on miesi näkemiänsä, uros silmänluontiansa,
pystyn peukalon pituinen, härän kynnen korkunainen!

Siitä tuon sanoiksi virkki, itse lausui, noin nimesi:
”Mi sinä olet miehiäsi, ku, kurja, urohiasi?
Vähän kuollutta parempi, katonutta kaunihimpi!”

Sanoi pikku mies merestä, uros aallon vastaeli:
”Olen mie mokoma miesi, uros pieni, veen väkeä.
Tulin tammen taittamahan, puun murskan
murentamahan.”

Vaka vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
”Ei liene sinua luotu, eipä luotu eikä suotu
ison tammen taittajaksi, puun kamalan kaatajaksi.”

Sai toki sanoneheksi; katsahtavi vielä kerran:
näki miehen muuttunehen, uuistunehen urohon!
Jalka maassa teutaroivi, päähyt pilviä pitävi;
parta on eessä polven päällä, hivus kannoilla takana;
syltä oli silmien välitse, syltä housut lahkehesta,
puoltatoista polven päästä, kahta kaation rajasta.

Hivelevi kirvestänsä, tahkaisi tasatereä
kuutehen kovasimehen, seitsemähän sieran päähän.

Astua lykyttelevi, käyä kulleroittelevi
lave’illa lahkehilla, leve’illä liehuimilla.
Astui kerran keikahutti hienoiselle hietikolle,
astui toisen torkahutti maalle maksankarvaiselle,
kolmannenki koikahutti juurelle tulisen tammen.

Iski puuta kirvehellä, tarpaisi tasaterällä.
Iski kerran, iski toisen, kohta kolmannen yritti;
tuli tuiski kirvehestä, panu tammesta pakeni:
tahtoi tammi kallistua, lysmyä rutimoraita.

Niin kerralla kolmannella jopa taisi tammen kaata,
ruhtoa rutimoraian, satalatvan lasketella.
Tyven työnnytti itähän, latvan laski luotehesen,
lehvät suurehen suvehen, oksat puolin pohjosehen.

Kenpä siitä oksan otti, se otti ikuisen onnen;
kenpä siitä latvan taittoi, se taittoi ikuisen taian;
kenpä lehvän leikkaeli, se leikkoi ikuisen lemmen.
Mi oli lastuja pirannut, päләhellyt pälkäreitä
selvälle meren selälle, lake’ille lainehille,
noita tuuli tuutteli, meren läikkä läikäytteli
venosina veen selällä, laivasina lainehilla.

Kantoi tuuli Pohjolahan. Pohjan piika pikkarainen

huntujahan huuhtelevi, virutteli vaattehia
rannalla vesikivellä pitkän niemyen nenässä.

Näki lastun lainehilla; tuon kokosi konttihinsa,
kantoi kontilla kotihin, pitkäkielellä piha'an,
tehä noian nuoliansa, ampujan asehiansa.

Kun oli tammi taittununna, kaatununna puu katala,
pääsi päivät paistamahan, pääsi kuut kumottamahan,
pilvet pitkin juoksemahan, taivon kaaret kaartamahan
nenähän utuisen niemen, päähän saaren terhenisen.

Siit' alkoi salot silota, metsät mielin kasvaella,
lehtipuuhan, ruohomaahan, linnut puuhun laulamahan,
rastahat iloitsemahan, käki päällä kukkumahan.

Kasvoi maahan marjanvarret, kukat kultaiset keolle;
ruohot kasvoi kaikenlaiset, monenmuotoiset sikesi.
Ohra on yksin nousematta, touko kallis kasvamatta.

Siitä vanha Väinämöinen astuvi, ajattelevi
rannalla selän sinisen, ve'en vankan vieremillä.
Löyti kuusia jyviä, seitsemiä siemeniä
rannalta merelliseltä, hienoiselta hietiköltä;
kätki nää'än nahkasehen, koipehen kesäoravan.

Läksi maata kylvämähän, siementä sirottamahan
vierehen Kalevan kaivon, Osmon pellon penkerehen.

Tirskuipa tiainen puusta: "Eipä nouse Osmon ohra,
ei kasva Kalevan kaura ilman maan alistamatta,
ilman kasken kaatamatta, tuon tulella polttamatta."

Vaka vanha Väinämöinen teetti kirvehen terävän.
Siitä kaatoi kasken suuren, mahottoman maan alisti.
Kaikki sorti puut soreat; yhen jätti koivahaisen
lintujen leposijaksi, kähkösen kukuntapuuksi.

Lenti kokko halki taivon, lintunen ylitse ilman.
Tuli tuota katsomahan: "Miksipä on tuo jätetty
koivahainen kaatamatta, puu sorea sortamatta?"

Sanoi vanha Väinämöinen: "Siksipä on tuo jätetty:
lintujen lepeämiksi, kokon ilman istumiksi."

Sanoi kokko, ilman lintu: "Hyvinpä sinäki laait:
heitit koivun kasvamahan, puun sorean seisomahan
linnuille lepeämiksi, itselleni istumiksi."

Tulta iski ilman lintu, valahutti valkeaista.
Pohjaistuuli kasken poltti, koillinen kovin porotti:
poltti kaikki puut poroksi, kypeniksi kyyetteli.

Siitä vanha Väinämöinen otti kuusia jyviä,
seitsemiä siemeniä yhen nää'än nahkasesta,
koivesta kesäoravan, kesäkärpän kämmenestä.

Läksi maata kylvämähän, siementä sirottamahan.
Itse tuon sanoiksi virkki: ”Minä kylvän kyyhättelen
Luojan sormien lomitse, käen kautta kaikkivallan
tälle maalle kasvavalle, ahollen ylenevälle.

”Akka manteren-alainen, mannun eukko, maan emäntä!
Pane nyt turve tunkemahan, maa väkevä vääntämähän!
Eip’ on maa väkeä puutu sinä ilmoisna ikänä,
kun lie armo antajista, lupa luonnon tyttäristä.

”Nouse, maa, makoamasta, Luojan nurmi, nukkumasta!
Pane korret korttumahan sekä varret varttumahan!
Tuhansin neniä nosta, saoin haaroja hajota
kynnöstäni, kylvöstäni, varsin vaivani näöstä!

”Oi Ukko, ylijumala tahi taatto taivahinen,
vallan pilvissä pitäjä, hattarojen hallitsija!
Piä pilvissä keräjät, sekehissä neuvot selvät!
Iätä iästä pilvi, nosta lonka luotehesta,
toiset lännestä lähetä, etelästä ennättele!
Vihmo vettä taivosesta, mettä pilvistä pirotta
orahille nouseville, touoille tohiseville!”

Tuo Ukko, ylijumala, taatto taivon valtiainen,
piti pilvissä keräjät, sekehissä neuvot selvät.
Iätti iästä pilven, nosti longan luotehesta,
toisen lännestä lähetti, etelästä ennätteli;
syrjin yhtehen sysäsi, lomituksin loukahutti.
Vihmoi vettä taivosesta, mettä pilvistä pirotti
orahille kasvaville, touoille tohiseville.
Nousipa oras okinen, kannonkarvainen yleni
maasta pellon pehmeästä, Väinämöisen raatamasta.

Jopa tuosta toisna päänä, kahen, kolmen yön perästä,
viikon päästä viimeistäki vaka vanha Väinämöinen
kävi tuota katsomahan kyntöänsä, kylvöänsä,
varsin vaivansa näköä: kasvoi ohra mieltä myöten,
tähkät kuuella taholla, korret kolmisolmuisena.

Siinä vanha Väinämöinen katseleikse, käänteileikse.
Niin tuli kevätkekäkönen, näki koivun kasvavaksi:

”Miksipä on tuo jätetty koivahainen kaatamatta?”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Siksipä on tuo jätetty
koivahainen kasvamahan: sinulle kukuntapuuksi.
Siinä kukkuos, käkönen, helkyttele, hietarinta,
hoiloa, hopearinta, tinarinta, riukuttele!
Kuku illoin, kuku aamuin, kerran keskipäivälläki,
ihanoiksi ilmojani, mieluisiksi metsiäni,
rahausiksi rantojani, viljaisiksi vieriäni!”

Kolmas Runo

AKA VANHA VÄINÄMÖINEN elelevi aikojansa
noilla Väinölän ahoilla, Kalevalan kankahilla.
Laulelevi virsiänsä, laulelevi, taitelevi.

Lauloi päivät pääksytysten, yhytysten yöt saneli
muinaisia muisteloita, noita syntyjä syviä,
joit' ei laula kaikki lapset, ymmärrä yhet urohot
tällä inhalla iällä, katovalla kannikalla.

Kauas kuuluvi sanoma, ulos viestit vierähtävät
Väinämöisen laulannasta, urohon osoannasta.
Viestit vierähti suvehen, sai sanomat Pohjolahan.

Olipa nuori Joukahainen, laiha poika lappalainen.
Se kävi kylässä kerran; kuuli kummia sanoja,
lauluja laeltavaksi, parempia pantavaksi
noilla Väinölän ahoilla, Kalevalan kankahilla,
kuin mitä itseki tiesi, oli oppinut isolta.

Tuo tuosta kovin pahastui, kaiken aikansa kaehti
Väinämöistä laulajaksi paremmaksi itseänsä.
Jo tuli emonsa luoksi, luoksi valtavanhempansa.
Lähteäksensä käkesi, tullaksensa toivotteli
noille Väinölän tuville kera Väinön voitteloille.

Iso kielti poikoansa, iso kielti, emo epäsi
lähtemästä Väinölähän kera Väinön voitteloille:
”Siellä silma lauletahan, lauletahan, lausitahan
suin lumehen, päin vitihin, kourin ilmahan kovahan,
käsin kääntymättömäksi, jaloin liikkumattomaksi.”

Sanoi nuori Joukahainen: ”Hyväpä isoni tieto,
emoni sitäi parempi, oma tietoni ylinnä.
Jos tahon tasalle panna, miesten verroille vetäitä,
itse laulan laulajani, sanelen sanelijani:
laulan laulajan parahan pahimmaksi laulajaksi,
jalkahan kivist kengät, puksut puiset lantehille,
kiviriipan rinnan päälle, kivihiakon hartioille,

kivihintahat kätehen, päähän paatisen kypärän.”

Siitä läksi, ei totellut. Otti ruunansa omansa,
jonka turpa tulta iski, säkeniä sääriverret;
valjasti tulisen ruunan korjan kultaisen etehen.
Itse istuvi rekehen, kohennaikse korjahansa,
iski virkkua vitsalla, heitti helmiruoskasella.
Läksi virkku vieremähän, hevonen helettämähän.

Ajoa suhuttelevi. Ajoi päivän, ajoi toisen,
ajoi kohta kolmannenki. Jo päivänä kolmantena
päätyi Väinölän ahoille, Kalevalan kankahille.

Vaka vanha Väinämöinen, tietäjä iän-ikuinen,
oli teittensä ajaja, matkojensa mittelijä
noilla Väinölän ahoilla, Kalevalan kankahilla.

Tuli nuori Joukahainen, ajoi tiellä vastatusten:
tarttui aisa aisan päähän, rahe rahkehen takistui,
länget puuttui länkilöihin, vommel vempelen nenähän.

Siitä siinä seisotahan, seisotahan, mietitähän...
vesi vuoti vempelestä, usva aisoista usisi.

Kysyi vanha Väinämöinen: ”Kuit’ olet sinä sukua,
kun tulit tuhmasti etehen, vastahan varattomasti?
Säret länget länkäpuiset, vesapuiset vempelehet,
korjani pilastehiksi, rämäksi re’en retukan!”

Silloin nuori Joukahainen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Mie olen nuori Joukahainen. Vaan sano oma sukusi:
kuit’ olet sinä sukua, kuta, kurja, joukkioa?”

Vaka vanha Väinämöinen jo tuossa nimittelihe.
Sai siitä sanoneheksi: ”Kun liet nuori Joukahainen,
veäite syrjähän vähäisen! Sie olet nuorempi minua.”

Silloin nuori Joukahainen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Vähä on miehen nuoruesta, nuoruesta, vanhuudesta!

Kumpi on tieolta parempi, muistannalta mahtavampi,
sep’ on tiellä seisokahan, toinen tieltä siirtykähän.
Lienet vanha Väinämöinen, laulaja iän-ikuinen,
ruvetkamme laulamahan, saakamme sanelemahan,
mies on miestä oppimahan, toinen toista voittamahan!”

Vaka vanha Väinämöinen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Mitäpä minusta onpi laulajaksi, taitajaksi!
Ain’ olen aikani elellyt näillä yksillä ahoilla,

kotipellon pientarilla kuunnellut kotikäkeä.
Vaan kuitenkin kaikitenki sano korvin kuullakseni:
mitä sie enintä tieät, yli muien ymmärtelet?”

Sanoi nuori Joukahainen: ”Tieämpä minä jotaki!
Sen on tieän selvällehen, tajuelen tarkoillemen:
reppänä on liki lakea, liki lieska kiukoata.

”Hyvä on hylkehen eleä, ve’en koiran viehkuroia:
luotansa lohia syöpi, sivultansa siikasiasia.

”Siiall’ on sileät pellot, lohella laki tasainen.
Hauki hallalla kutevi, kuolasuu kovalla säällä.
Ahven arka, kymyniska sykysyt syvillä uipi,
kesät kuivilla kutevi, rantasilla rapsehtivi.

”Kun ei tuosta kyllin liene, vielä tieän muunki tieon,
arvoan yhen asian: pohjola porolla kynti,
etelä emähevolla, takalappi tarvahalla.
Tieän puut Pisan mäellä, hongat Hornan kalliolla:
pitkät on puut Pisan mäellä, hongat Hornan kalliolla.

”Kolme on koskea kovoa, kolme järveä jaloa,
kolme vuotta korkeata tämän ilman kannen alla:
Hämeheß’ on Hälläpyörä, Kaatrakoski Karjalassa;
ei ole Vuoksen voittanutta, yli käynnyttä Imatran.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Lapsen tieto, naisen muisti,
ei ole partasuun urohon eikä miehen naisekkahan!
Sano syntyjä syviä, asioita ainoisia!”

Se on nuori Joukahainen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Tieän mä tiaisen synnyn, tieän linnuksi tiaisen,
kyyn viherän käärmeheksi, kiiskisen ve’en kalaksi.
Rauan tieän raukeaksi, mustan mullan muikeaksi,
varin veen on vaikeaksi, tulen polttaman pahaksi.

”Vesi on vanhin voitehista, kosken kuohu katsehista,
itse Luoja loitsijoista, Jumala parantajista.

”Vuoresta on vetosen synty, tulen synty taivosesta,
alku rauan ruostehesta, vasken kanta kalliosta.

”Mätäs on märkä maita vanhin, paju puita ensimmäinen,
hongan juuri huonehia, paatonen patarania.”

Vaka vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
”Muistatko mitä enemmän, vain jo loppuivat lorusi?”

Sanoi nuori Joukahainen: ”Muistan vieläki vähäisen!
Muistanpa ajan mokoman, kun olin merta kyntämässä,
meren kolkot kuokkimassa, kalahauat kaivamassa,
syänveet syventämässä, lampiveet on laskemassa,
mäet mylleröittämissä, louhet luomassa kokohon.

”Viel’ olin miesnä kkuentena, seitsemäntenä urosna
tätä maata saataessa, ilmoa suettaessa,
ilman pieltä pistämässä, taivon kaarta kantamassa,
kuuhutta kulettamassa, aurinkoa auttamassa,
otavaa ojentamassa, taivoa tähittämässä.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Sen varsin valehtelitki!
Ei sinua silloin nähty, kun on merta kynnettihin,
meren kolkot kuokittihin, kalahauat kaivettihin,
syänveet syvennettihin, lampiveet on laskettihin,
mäet mylleröitettihin, louhet luotihin kokohon.

”Eikä lie sinua nähty, ei lie nähty eikä kuultu
tätä maata saataessa, ilmoa suettaessa,
ilman pieltä pistettäissä, taivon kaarta kannettaissa,
kuuhutta kuletettaissa, aurinkoa autettaissa,
otavaa ojennettaissa, taivoa tähitettäissä.”

Se on nuori Joukahainen tuosta tuon sanoiksi virkki:
”Kun ei lie minulla mieltä, kysyn mieltä miekaltani.
Oi on vanha Väinämöinen, laulaja laveasuinen!
Lähe miekan mittelöhön, käypä kalvan katselohon!”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”En noita pahoin pelänne
miekkojasi, mieliäsi, tuuriasi, tuumiasi.
Vaan kuitenkin kaikitenki lähe en miekan mittelöhön
sinun kanssasi, katala, kerallasi, kehno raukka.”

Siinä nuori Joukahainen murti suuta, väänti päätä,
murti mustoa haventa. Itse tuon sanoiksi virkki:
”Ken ei käy miekan mittelöhön, lähe ei kalvan
katselohon,
sen minä siaksi laulan, alakärsäksi asetan.
Panen semmoiset urohot sen sikäli, tuon tākäli,
sorrän sontatunkiohon, läävän nurkkahan nutistan.”

Siitä suuttui Väinämöinen, siitä suuttui ja häpesi.
Itse loihe laulamahan, sai itse sanelemahan:
ei ole laulut lasten laulut, lasten laulut, naisten naurut,
ne on partasuun urohon, joit’ ei laula kaikki lapset
eikä pojat puoletkana, kolmannetkana kosijat
tällä inhalla iällä, katovalla kannikalla.

Lauloi vanha Väinämöinen: järvet läikkyi, maa järisi,
vuoret vaskiset vapisi, paaet vahvat paukahteli,
kalliot kaheksi lenti, kivet rannoilla rakoili.

Lauloi nuoren Joukahaisen: vesat lauloi vempelen,
pajupehkon länkilöihin, raiat rahkehen nenähän.
Lauloi korjan kultalaian: lauloi lampihin haoiksi;
lauloi ruoskan helmiletkun meren rantaruokosiksi;
lauloi laukkipään hevosen kosken rannalle kiviksi.

Lauloi miekan kultakahvan salamoiksi taivahalle,
siitä jousen kirjavarren kaariksi vesien päälle,
siitä nuolensa sulitut havukoiksi kiitäviksi,
siitä koiran koukkuleuan, sen on maahan maakiviksi.

Lakin lauloi miehen päästä pilven pystypää kokaksi;
lauloi kintahat käestä umpilammin lumpehiksi,
siitä haljakan sinisen hattaroiksi taivahalle,
vyöltä ussakan utuisen halki taivahan tähiksi.

Itsen lauloi Joukahaisen: lauloi suohon suonivöistä,
niittyhyn nivuslihoista, kankahasen kainaloista.

Jo nyt nuori Joukahainen jopa tiesi jotta tuns:
tiesi tielle tullehensa, matkallen osannehensa
voittelohon, laulelohon kera vanhan Väinämöisen.

Jaksoitteli jalkoansa: eipä jaks jalka nousta;
toki toistakin yritti: siin' oli kivinen kenkä.

Siitä nuoren Joukahaisen jopa tuskaksi tulevi,
läylemmäksi lankeavi. Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Oi on viisas Väinämöinen, tietäjä iän-ikuinen!
Pyörrytä pyhät sanasi, peräytä lausehesi!
Päästä tästä pälkähästä, tästä seikasta selitä!
Panenpa parahan makson, annan lunnahat lujimmat.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Niin mitä minullen annat,
jos pyörrän pyhät sanani, peräytän lauseheni,
päästän siitä pälkähästä, siitä seikasta selitän?”

Sanoi nuori Joukahainen: ”Onp' on mulla kaarta kaksi,
jousta kaksi kaunokaista; yks' on lyömähän riveä,
toinen tarkka ammunalle. Ota niistä jompikumpi!”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Huoli en, hurja, jousistasi,
en, katala, kaaristasi! On noita itselläni
joka seinä seisoteltu, joka vaarnanen varottu:
miehittä metsässä käyvät, urohitta ulkotöillä.”

Lauloi nuoren Joukahaisen, lauloi siitäkin syvemmä.

Sanoi nuori Joukahainen: ”Onp’ on mulla purtta kaksi, kaksi kaunoista venoa; yks’ on kiistassa kepeä, toinen paljo kannattava. Ota niistä jompikumpi!”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Enp’ on huoli pursistasi, venehistäsi valita! On noita itselläni joka tela tempaeltu, joka lahtema laottu, mikä tuulella tukeva, mikä vastasään menijä.”
Lauloi nuoren Joukahaisen, lauloi siitäkin syvemmä.

Sanoi nuori Joukahainen: ”On mulla oritta kaksi, kaksi kaunoista hepoa; yks’ on juoksulle jalompi, toinen raisu rahkehille. Ota niistä jompikumpi!”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”En huoli hevosiasi, sure en sukajalkojasi! On noita itselläni joka soimi solmieltu, joka tanhua taluttu: vesi selvä selkäluilla, rasvalampi lautasilla.”
Lauloi nuoren Joukahaisen, lauloi siitäkin syvemmä.

Sanoi nuori Joukahainen: ”Oi on vanha Väinämöinen! Pyöräytä pyhät sanasi, peräytä lausehesi! Annan kultia kypärin, hopeita huovan täyen, isoni soasta saamat, taluttamat tappelosta.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”En huoli hopeitasi, kysy en, kurja, kultiasi! On noita itselläni joka aitta ahtaeltu, joka vakkanen varottu: ne on kullat kuun-ikuiset, päivän-polviset hopeat.”
Lauloi nuoren Joukahaisen, lauloi siitäkin syvemmä.

Sanoi nuori Joukahainen: ”Oi on vanha Väinämöinen! Päästä tästä pätkästä, tästä seikasta selitä! Annan aumani kotoiset, heidän hietapeltojeni oman pääni päästimeksi, itseni lunastimeksi.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”En halaja aumojasi, herjä, hietapeltojasi! On noita itselläni, peltoja joka perällä, aumoja joka aholla. Omat on paremmat pellot, omat aumat armahammat.”
Lauloi nuoren Joukahaisen, lauloi ainakin alemma.

Siitä nuori Joukahainen toki viimein tuskastui, kun oli leuan lietteessä, parran paikassa pahassa, suun on suossa, sammalissa, hampahin haon perässä.

Sanoi nuori Joukahainen: ”Oi on viisas Väinämöinen,

tietäjä iän-ikuinen! Laula jo laulusi takaisin,
heitä vielä heikko henki, laske täältä pois minua!
Virta jo jalkoa vetävi, hiekka silmiä hiovi.

”Kun pyörrät pyhät sanasi, luovuttelet luottehesi,
annan Aino siskoseni, lainoan emoni lapsen
sulle pirtin pyyhkijäksi, lattian lakaisijaksi,
hulikkojen huuhtojaksi, vaippojen viruttajaksi,
kutojaksi kultavaipan, mesileivän leipojaksi.”

Siitä vanha Väinämöinen ihastui ikihyväksi,
kun sai neion Joukahaisen vanhan päivänsä varaksi.

Istuksen ilokivelle, laulupaaelle paneikse.
Lauloi kotvan, lauloi toisen, lauloi kotvan kolmannenki:
pyörti pois pyhät sanansa, perin laski lausehensa.

Pääsi nuori Joukahainen, pääsi leuan liettehestä,
parran paikasta pahasta, hevonen kosken kivistä,
reki rannalta haosta, ruoska rannan ruokosesta.

Kohoeli korjahansa, reutoihe rekosehensa;
läksi mielellä pahalla, syämellä synkeällä
luoksi armahan emonsa, tykö valtavanhempansa.

Ajoa karittelevi. Ajoi kummasti kotihin:
rikki riie’en rekensä, aisat poikki portahasen.

Alkoi äiti arvaella, isonen sanan sanovi:
”Suottapa rikoit rekesi, tahallasi aisan taitoit!
Mitäpä kummasti kuletki, tulet tuhmasti kotihin?”

Tuossa nuori Joukahainen itkeä vetistelevi
alla päin, pahoilla mielin, kaiken kallella kypärin
sekä huulin hyypynyisin, nenän suulle langennuisen.

Emo ennätti kysyä, vaivan nähnyt vaaitella:
”Mitä itket, poikueni, nuorna saamani, nureksit,
olet huulin hyypynyisin, nenän suulle langennuisen?”

Sanoi nuori Joukahainen: ”Oi on maammo, kantajani!
Jo on syytä syntynynnä, taikoja tapahtununna,
syytä kyllin itkeäni, taikoja nureksiani!
Tuot’ itken tämän ikäni, puhki polveni murehin:
annoin Aino siskoseni, lupasin emoni lapsen
Väinämöiselle varaksi, laulajalle puolisosksi,
turvaksi tutisevalle, suojaksi sopenkululle.”

Emo kahta kämmentänsä hykersi molempiensa;

sanan virkkoi, noin nimesi: ”Elä itke, poikueni!
Ei ole itkettäviä, suuresti surettavia:
tuota toivoin tuon ikäni, puhki polveni halasin
sukuhuni suurta miestä, rotuhuni rohkeata,
vävykseni Väinämöistä, laulajata langokseni.”

Sisar nuoren Joukahaisen itse itkullen aputui.
Itki päivän, itki toisen poikkipuolin portahalla;
itki suuresta surusta, apeasta miel’alasta.

Sai emo sanelemahan: ”Mitä itket, Ainoseni,
kun olet saava suuren sulhon, miehen korkean kotihin
ikkunoillen istujaksi, lautsoille lavertajaksi?”

Tuon tytär sanoiksi virkki: ”Oi emoni, kanta-jani!
Itkenpä minä jotaki: itken kassan kauneutta,
tukan nuoren tuuheutta, hivuksien hienoutta,
jos ne piennä peitetähän, katetahan kasvavana.

”Tuotapa ikäni itken, tuota päivän armautta,
suloutta kuun komean, ihanuutta ilman kaiken,
jos oisi nuorna jättäminen, lapsena unohtaminen
veikon veistotanterille, ison ikkunan aloille.”

Sanovi emo tytölle, lausui vanhin lapsellensa:
”Mene, huima, huolinesi, epäkel-po, itkuinesi!
Ei ole syytä synkistyä, aihetta aputua.
Paistavi Jumalan päivä muuallaki maailmassa,
ei isosi ikkunoilla, veikkosi veräjän suulla.
Myös on marjoja mäellä, ahomailla mansikoita
poimia sinun poloisen ilmassa etempänäki,
ei aina ison ahoilla, veikon viertokankahilla.”

Neljäs Runo

INO, NEITO NUORI, sisar nuoren Joukahaisen,
läksi luutoa lehosta, vastaksia varvikosta.
Taittoi vastan taatollensa, toisen taittoi maam-
mollensa,
kokoeli kolmannenki verevälle veijollensa.

Jo astui kohin kotia, lepikköä leuhautti.
Tuli vanha Väinämöinen; näki neitosen lehossa,
hienohelman heinikössä. Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Eläpä muille, neiti nuori, kuin minulle, neiti nuori,
kanna kaulanhelmilöitä, rinnanristiä rakenna,
pane päätä palmikolle, sio silkillä hivusta!”

Neiti tuon sanoiksi virkki: ”En sinulle enkä muille
kanna rinnanristilöitä, päätä silkillä sitaise.
Huoli on haahen haljakoista, vehnän viploista valita;
asun kaioissa sovissa, kasvan leivän kannikoissa
tykönä hyvän isoni, kanssa armahan emoni.”

Riisti ristin rinnaltansa, sormukset on sormestansa,
helmet kaulasta karisti, punalangat päänsä päältä,
jätti maalle maan hyviksi, lehtohon lehon hyviksi.
Meni itkien kotihin, kallotellen kartanolle.

Iso istui ikkunalla, kirvesvartta kirjoavi:
”Mitä itket, tyttö raukka, tyttö raukka, neito nuori?”

”Onpa syytä itkeäni, vaivoja valittoani!
Sitä itken, taattoseni, sitä itken ja valitan:
kirpoi risti rinnaltani, kaune vyöstäni karisi,
rinnalta hopearisti, vaskilangat vyöni päästä.”

Veljensä veräjän suulla vemmelpuuta veistelevi:
”Mitä itket, sisko raukka, sisko raukka, neito nuori?”

”Onpa syytä itkeäni, vaivoja valittoani!
Sitä itken, veikko rukka, sitä itken ja valitan:
kirpoi sormus sormestani, helmet kaulasta katosi,

kullansormus sormestani, kaulasta hopeahelmet.”

Sisko sillan korvasella vyötä kullaista kutovi:

”Mitä itket, sisko raukka, sisko raukka, neito nuori?”

”Onpa syytä itkijällä, vaivoja vetistäjällä!

Sitä itken, sisko rukka, sitä itken ja valitan:

kirpoi kullan kulmiltani, hopeat hivuksiltani,

sinisilkkit silmiltäni, punanauhat pääni päältä.”

Emo aitan portahalla kuoretta kokoelevi:

”Mitä itket, tyttö raukka, tyttö raukka, neito nuori?”

”Oi on maammo, kantajani, oi emo, imettäjäni!

Onp’ on syitä synke’itä, apeita ani pahoja!

Sitä itken, äiti rukka, sitä, maammoni, valitan:

läksin luutoa lehosta, vastanpäitä varvikosta.

Taitoin vastan taatolleni, toisen taitoin maammolleni,

kokoelin kolmannenki verevälle veijolleni.

Aloin astua kotihin; astuinpa läpi ahosta:

Osmoinen orosta virkkoi, Kalevainen kaskesmaalta:

’Eläpä muille, neiti rukka, kuin minulle, neiti rukka,

kanna kaulanhelmilöitä, rinnanristiä rakenna,

pane päätä palmikolle, sio silkillä hivusta!’

”Riistin ristin rinnaltani, helmet kaulasta karistin,

sinilangat silmiltäni, punalangat pääni päältä,

heitin maalle maan hyviksi, lehtohon lehon hyviksi.

Itse tuon sanoiksi virkin: ’En sinulle enkä muille

kanna rinnanristiäni, päätä silkillä sitaise.

Huoli en haahen haljakoista, vehnän viploista valita;

asun kaioissa sovissa, kasvan leivän kannikoissa

tykönä hyvän isoni, kanssa armahan emoni.”

Emo tuon sanoiksi virkki, lausui vanhin lapsellensa:

”Elä itke, tyttäreni, nuorna saamani, nureksi!

Syö vuosi suloa voita: tulet muita vuolahampi;

toinen syö sianlihoa: tulet muita sirkeämpi;

kolmas kuorekokkaroita: tulet muita kaunihimpi.

Astu aittahan mäelle aukaise parahin aitta!

Siell’ on arkku arkun päällä, lipas lippahan lomassa.

Aukaise parahin arkku, kansi kirjo kimmahuta:

siin’ on kuusi kultavyötä, seitsemän sinihamoista.

Ne on Kuuttaren kutomat, Päivättären päättelemät.

”Ennen neinnä ollessani, impenä eläessäni

läksin marjahan metsälle, alle vaaran vaapukkahan.

Kuulin Kuuttaren kutovan, Päivättären kehreävän

sinisen salon sivulla, lehon lemmen liepehellä.

”Minä luoksi luontelime, likelle lähentelime.
Aloinpa anella noita, itse virkin ja sanelin:
'Anna, Kuutar, kultiasi, Päivätär, hope'itasi
tälle tyhjälle tytölle, lapsellen anelijalle!’

”Antoi Kuutar kultiansa, Päivätär hope'itansa.
Minä kullat kulmilleni, päälleni hyvät hopeat!
Tulin kukkana kotihin, ilona ison pihoille.

”Kannoin päivän, kannoin toisen. Jo päivänä kolmantena
riisin kullat kulmiltani, päältäni hyvät hopeat,
vein ne aittahan mäelle, panin arkun kannen alle:
siit’ on asti siellä ollut ajan kaiken katsomatta.

”Sio nyt silkit silmillesi, kullat kulmille kohota,
kaulahan heleät helmet, kultanristit rinnoillesi!
Pane paita palttinainen, liitä liinan-aivinainen,
Hame verkainen vetäise, senp’ on päälle silkkivyöhyt,
sukat sulkkuiset koreat, kautokengät kaunokaiset!
Pääsi kääri palmikolle, silkkinauhoilla sitaise,
sormet kullansormuksihin, käet kullankäärylöihin!

”Niin tulet tupahan tuolta, astut aitasta sisälle
sukukuntasi suloksi, koko heimon hempeäksi:
kulet kukkana kujilla, vaapukkaisena vaellat,
ehompana entistäsi, parempana muinaistasi.”

Sen emo sanoiksi virkki, senp’ on lausui lapsellensa.
Ei tytär totellut tuota, ei kuullut emon sanoja;
meni itkien pihalle, kaihoellen kartanolle.
Sanovi sanalla tuolla, lausui tuolla lausehella:

”Miten on mieli miekkoisien, autuaallisten ajatus?
Niinp’ on mieli miekkoisien, autuaallisten ajatus,
kuin on vellova vetonen eli aalto aliahassa.
Mitenpä poloisten mieli, kuten allien ajatus?
Niinpä on poloisten mieli, niinpä allien ajatus,
kuin on hanki harjun alla, vesi kaivossa syvässä.

”Usein nyt minun utuisen, use’in, utuisen lapsen,
mieli kulkevi kulossa, vesakoissa viehkuroivi,
nurmessa nuhaelevi, pensahassa piehtaroivi;
mieli ei tervoa parempi, syän ei syttä valkeampi.

”Parempi minun olisi, parempi olisi ollut
syntymättä, kasvamatta, suureksi sukeumatta
näille päiville pahoille, ilmoille ilottomille.

Oisin kuollut kuusiöisnä, kaonnut kaheksanöisnä,
oisi en paljoa pitänyt: vaaksan palttinapaloa,
pikkaraisen pientaretta, emon itkua vähäisen,
ison vieläki vähemmän, veikon ei väheäkänä.”

Itki päivän, itki toisen. Sai emo kyselemähän:
”Mitä itket, impi rukka, kuta, vaivainen, valitat?”

”Sitä itken, impi rukka, kaiken aikani valitan,
kun annoit minun poloisen, oman lapsesi lupasit,
käskit vanhalle varaksi, ikäpuolelle iloksi,
turvaksi tutisevalle, suojaksi sopenkululle.
Oisit ennen käskenyynnä alle aaltojen syvien
sisareksi siikasille, veikoksi ve’en kaloille!
Parempi meressä olla, alla aaltojen asua
sisarena siikasilla, veikkona ve’en kaloilla,
kuin on vanhalla varana, turvana tutisijalla,
sukkahansa suistujalla, karahkahan kaatujalla.”

Siitä astui aittamäelle, astui aittahan sisälle.
Aukaisi parahan arkun, kannen kirjo kimmahutti:
löysi kuusi kultavyötä, seitsemän sinihametta;
ne on päällensä pukevi, varrellensa valmistavi.
Pani kullat kulmillensa, hopeat hivuksillensa,
sinisilkkit silmillensä, punalangat päänsä päälle.

Läksi siitä astumahan ahon poikki, toisen pitkin;
vieri soita, vieri maita, vieri synkkiä saloja.
Itse lauloi mennessänsä, virkkoi vieriellensä:
”Syäntäni tuimelevi, päättäni kivistelevi.
Eikä tuima tuimemmasti, kipeämmästä kivistä,
jotta, koito, kuolisinki, katkeaisinki, katala,
näiltä suurilta suruilta, ape’ilta miel’aloilta.

”Jo oisi minulla aika näiltä ilmoilta eritä,
aikani Manalle mennä, ikä tulla Tuonelahän:
ei minua isoni itke, ei emo pane pahaksi,
ei kastu sisaren kasvot, veikon silmät vettä vuoa,
vaikka vierisin vetehen, kaatuisin kalamerehen
alle aaltojen syvien, päälle mustien murien.”

Astui päivän, astui toisen. Päivänäpä kolmantena
ennätti meri etehen, ruokoranta vastahansa:
tuohon yöhyt yllättävi, pimeä piättelevi.

Siinä itki impi illan, kaikerteli kaiken yötä
rannalla vesikivellä, laajalla lahen perällä.
Aamulla ani varahin katsoi tuonne niemen päähän:
kolme oli neittä niemen päässä ... ne on merta

kylpemässä!

Aino neiti neljänneksi, vitsan varpa viienneksi!

Heitti paitansa pajulle, hamehensa haapaselle,
sukkansa sulalle maalle, kenkänsä vesikivelle,
helmet hietarantaselle, sormukset somerikolle.

Kivi oli kirjava selällä, paasi kullan paistavainen:
kiistasi kivellen uia, tahtoi paaelle paeta.

Sitte sinne saatuaan asetaiksen istumahan
kirjavaiselle kivelle, paistavalle paaterelle:
kilahti kivi vetehen, paasi pohjahan pakeni,
neitonen kiven keralla, Aino paaen palleassa.

Siihenpä kana katosi, siihen kuoli impi rukka.
Sanoi kerran kuollessansa, virkki vielä vierressänsä:
”Menin merta kylpemähän, sainp’ on uimahan selälle;
sinne mä, kana, katosin, lintu, kuolin liian surman:
elköhön minun isoni sinä ilmoisna ikänä
vetäkö ve’en kaloja tältä suurelta selältä!

”Läksin rannalle pesohon, menin merta kylpemähän;
sinne mä, kana, katosin, lintu, kuolin liian surman:
elköhön minun emoni sinä ilmoisna ikänä
panko vettä taikinahan laajalta kotilahelta!

”Läksin rannalle pesohon, menin merta kylpemähän;
sinne mä, kana, katosin, lintu, kuolin liian surman:
elköhönp’ on veikkoseni sinä ilmoisna ikänä
juottako sotaoritta rannalta merelliseltä!

”Läksin rannalle pesohon, menin merta kylpemähän;
sinne mä, kana, katosin, lintu, kuolin liian surman:
elköhönp’ on siskoseni sinä ilmoisna ikänä
peskö tästä silmiänsä kotilahan laiturilta!
Mikäli meren vesiä, mikäli minun veriä;
mikäli meren kaloja, mikäli minun lihoja;
mikä rannalla risuja, se on kurjan kylkiluita;
mikä rannan heinäsiä, se hivusta hierottua.”

Se oli surma nuoren neien, loppu kaunihiin kanasen...

Kukas nyt sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan
neien kuuluhun kotihin, kaunihiisen kartanohon?

Karhu sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan!
Ei karhu sanoa saata: lehmikarjahan katosi.

Kukas sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan
neien kuuluhun kotihin, kaunihiisen kartanohon?

Susi sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan!
Ei susi sanoa saata: lammaskarjahan katosi.

Kukas sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan
neien kuuluhun kotihin, kaunihiisen kartanohon?

Repo sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan!
Ei repo sanoa saata: hanhikarjahan katosi.

Kukas sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan
neien kuuluhun kotihin, kaunihiisen kartanohon?

Jänö sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan!
Jänis varman vastaeli: ”Sana ei miehe’en katoa!”

Läksi jänis juoksemahan, pitkäkorva piippomahan,
väärsääri vääntämähän, ristisuu ripottamahan
neien kuuluhun kotihin, kaunihiisen kartanohon.

Juoksi saunan kynnykselle; kyykistäikse kynnykselle:
sauna täynnä neitosia, vasta käessä vastoavat:
”Saitko, kiero, keittimiksi, paltsasilmä, paistimiksi,
isännällen iltaseksi, emännällen eineheksi,
tyttären välipaloiksi, pojan puolipäiväseksi?”

Jänis saattavi sanoa, kehräsilmä kerskaella:
”Liepä lempo lähtenynnä kattiloihin kiehumahan!
Läksin sanan saatantahan, kielikerran kerrontahan:
jop’ on kaunis kaatununna, tinarinta riutununna,
sortununna hopeasolki, vyö vaski valahtanunna:
mennyt lietohon merehen, alle aavojen syvien,
sisareksi siikasille, veikoksi ve’en kaloille.”

Emo tuosta itkemähän, kyynelvierus vieremähän.
Sai siitä sanelemahan, vaivainen valittamahan:
”Elkätte, emot poloiset, sinä ilmoisna ikänä
tuutielko tyttöriä, lapsianne liekutelko
vastoin mieltä miehelähän, niinkuin mie, emo poloinen,
tuuttelin tyttöjäni, kasvatin kanasiani!”

Emo itki, kyynel vierä: vierä vetrehet vetensä
sinisistä silmistänsä poloisille poskillensa.

Vieri kyynel, vieri toinen: vierä vetrehet vetensä
poloisilta poskipäiltä ripe’ille rinnoillensa.

Vieri kyynel, vieri toinen: vieri vetrehet vetensä
ripe'iltä rinnoiltansa hienoisille helmoillensa.

Vieri kyynel, vieri toinen: vieri vetrehet vetensä
hienoisilta helmoiltansa punasuille sukkasille.

Vieri kyynel, vieri toinen: vieri vetrehet vetensä
punasuilla sukkasilla kultakengän kautosille.

Vieri kyynel, vieri toinen: vieri vetrehet vetensä
kultakengän kautosilta maahan alle jalkojensa;
vieri maahan maan hyväksi, vetehen ve'en hyväksi.

Ve'et maahan tultuansa alkoivat jokena juosta:
kasvoipa jokea kolme itkemistänsä vesistä,
läpi päänsä lähtemistä, alta kulman kulkemista.

Kasvoipa joka jokehen kolme koskea tulista,
joka kosken kuohumalle kolme luotoa kohosi,
joka luo'on partahalle kunnas kultainen yleni;
kunki kunnahan kukulle kasvoi kolme koivahaista,
kunki koivun latvasehen kolme kullaista käkeä.

Sai kähköset kukkumahan. Yksi kukkui: "lemmen,
lemmen!"
Toinen kukkui: "sulhon, sulhon!" Kolmas kukkui:
"auvon, auvon!"

Kuka kukkui: "lemmen, lemmen!" sep' on kukkui kuuta
kolme
lemmettömälle tytölle, meressä makoavalle.

Kuka kukkui: "sulhon, sulhon!" sep' on kukkui kuusi
kuuta
sulholle sulottomalle, ikävissä istuvalle.

Kuka kukkui: "auvon, auvon!" se kukkui ikänsä kaiken
auvottomalle emolle, iän päivät itkevälle.

Niin emo sanoiksi virkki kuunnellessansa käkeä:
"Elköhön emo poloinen kauan kuunnelko käkeä!
Kun käki kukahtelewi, niin syän sykähtelewi,
itku silmähän tulewi, ve'et poskille valuwi,
hereämmät herne-aarta, paksummat pavun jyveä:
kynärän ikä kuluwi, vaaksan varsi vanhenevi,
koko ruumis runnahtavi kuultua kevätkäkösen."

Viides Runo

O LI SANOMA SAATU, viety viesti tuonnemmak-
si
neien nuoren nukkumasta, kaunihiin katoamas-
ta.

Vaka vanha Väinämöinen, tuo tuosta pahoin pahastui:
itki illat, itki aamut, yöhyet enemmän itki,
kun oli kaunis kaatununna, neitonen nukahtanunna,
mennyt lietohon merehen, alle aaltojen syvien.

Astui huollen, huokaellen, syämellä synkeällä
rannalle meren sinisen. Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Sano nyt, Untamo, unesi, maku’usi, maan venyjä:
missä Ahtola asuvi, neiot Vellamon venyvi?”

Sanoipa Untamo unensa, maku’unsa maan venyjä:
”Tuolla Ahtola asuvi, neiot Vellamon venyvi:
nenässä utuisen niemen, päässä saaren terhenisen
alla aaltojen syvien, päällä mustien mutien.

”Siellä Ahtola asuvi, neiot Vellamon venyvi
pikkuisessa pirttisessä, kamarissa kaitaisessa,
kiven kirjavan kylessä, paaen paksun kainalossa.”

Siitä vanha Väinämöinen vetihe venesijoille.
Silmeävi siimojansa, katselevi onkiansa;
otti ongen taskuhunsa, väkäräuan väskyhynsä.
Soutoa melastelevi, päähän saaren saauttavi,
nenähän utuisen niemen, päähän saaren terhenisen.

Siin’ oli ongella olija, aina siimalla asuja,
käöksellä kääntelijä. Laski launihin merelle,
ongitteli, orhitteli: vapa vaskinen vapisi,
hope’inen siima siukui, nuora kultainen kulisi.

Jo päivänä muutamana, huomenna moniahana
kala otti onkehensa, taimen takraraudahansa.
Sen veti venosehensa, talui talkapohjahansa.

Katselevi, kääntelevi. Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Onp’ on tuo kala kalanen, kun en tuota tunnekana!
Sileähk’ on siikaseksi, kuleahka kuujaseksi,
haleahka haukiseksi, evätöin emäkalaksi;
ihala imehnoksiki, päärivatoin neitoseksi,
vyötöin veen on tyttöseksi, korvitoin kotikanaksi:
luopuisin meriloheksi, syvän aallon ahveneksi.”

Vyöll’ on veitsi Väinämöisen, pää hopea huotrasessa.
Veti veitsen viereltänsä, huotrastansa pää hopean
kalan palstoin pannaksensa, lohen leikkaellaksensa
aamuisiksi atrioiksi, murkinaisiksi muruiksi,
lohisiksi lounahiksi, iltaruoiksi isoiksi.

Alkoi lohta leikkaella, veitsen viilteä kaloa:
lohi loimahti merehen, kala kirjo kimmeltihe
pohjasta punaisen purren, venehestä Väinämöisen.

Äsken päättänsä ylenti, oikeata olkapäätä
vihurilla viiennellä, kupahalla kuuennella;
nosti kättä oikeata, näytti jalkoa vasenta
seitsemännellä selällä, yheksännen aallon päällä.

Sieltä tuon sanoiksi virkki, itse lausui ja pakisi:
”Oi sie vanha Väinämöinen! En ollut minä tuleva
lohi leikkaellaksesi, kala palstoin pannaksesi,
aamuisiksi atrioiksi, murkinaisiksi muruiksi,
lohisiksi lounahiksi, iltaruoiksi isoiksi.”

Sanoi vanha Väinämöinen: ”Miksi sie olit tuleva?”

”Olinpa minä tuleva kainaloiseksi kanaksi,
ikuiseksi istujaksi, polviseksi puoliseksi,
sijasi levittäjäksi, päänalaisen laskijaksi,
pirtin pienen pyyhkijäksi, lattian lakaisijaksi,
tulen tuojaksi tupahan, valkean virittäjäksi,
leivän paksun paistajaksi, mesileivän leipojaksi,
olutkannun kantajaksi, atrian asettajaksi.

”En ollut merilohia, syvän aallon ahvenia:
olin kapo, neiti nuori, sisar nuoren Joukahaisen,
kuta pyyit kuun ikäsi, puhki polvesi halasit.

”Ohoh, sinua, ukko utra, vähämieli Väinämöinen,
kun et tuntenut piteä Vellamon vetistä neittä,
Ahon lasta ainokaista!”

Sanoi vanha Väinämöinen alla päin, pahoilla mielin:

”Oi on sisar Joukahaisen! Toki tullos toinen kerta!”

Eip’ on toiste tullutkana, ei toiste sinä ikänä:
jo vetihe, vierähtihe, ve’en kalvosta katosi
kiven kirjavan sisähän, maksankarvaisen malohon.

Vaka vanha Väinämöinen tuo on tuossa arvelevi,
miten olla, kuin eleä. Jo kutaisi sulkkunuotan,
veti vettä ristin rastin, salmen pitkin, toisen poikki;
veti vienoja vesiä, lohiluotojen lomia,
noita Väinölän vesiä, Kalevalan kannaksia,
synkkiä syväntehiä, suuria selän napoja,
Joukolan jokivesiä, Lapin lahtirantasia.

Sai kyllin kaloja muita, kaikkia ve’en kaloja,
ei saanut sitä kalaista, mitä mielensä pitävi:
Vellamon vetistä neittä, Ahon lasta ainokaista.

Siitä vanha Väinämöinen alla päin, pahoilla mielin,
kaiken kallella kypärin itse tuon sanoiksi virkki:
”Ohoh, hullu, hulluuttani, vähämieli, miehuuttani!
Olipa minulla mieltä, ajatusta annettuna,
syäntä suurta survottuna, oli ennen aikoinansa.
Vaampa nyt tätä nykyä, tällä inhalla iällä,
puuttuvalla polveksella! Kaikki on mieli melkeässä,
ajatukset arvoisessa, kaikki toimi toisialla.

”Kuta vuotin kuun ikäni, kuta puolen polveani,
Vellamon vetistä neittä, veen on viimeistä tytärtä
ikuiseksi ystäväksi, polviseksi puolisoiksi,

se osasi onkeheni, vierähti venoseheni:
minä en tuntenut piteä, en kotihin korjaella,
laskin jälle lainehisin, alle aaltojen syvien!”

Meni matkoa vähäisen, astui huollen, huokaellen;
kulkevi kotia kohti. Sanan virkkoi, noin nimesi:

”Kukkui muinaiset käkeni, entiset ilokäkeni,
kukkui ennen illoin, aamuin, kerran keskipäivälläki:
mikä nyt sorti suuren äänen, äänen kaunihiin kaotti?
Suru sorti suuren äänen, huoli armahan alenti;
sill’ ei kuulu kukkuvaksi, päivän laskun laulavaksi
minun iltani iloksi, huomeneni huopeheksi.

”Enkä nyt tuota tieäkänä miten olla, kuin eleä,
tällä ilmalla asua, näillä mailla matkaella.
Oisiko emo elossa, vanhempani valvehella,
sepä saattaisi sanoa, miten pystössä pysyä,

murehisin murtumatta, huolihin katoamatta
näissä päivissä pahoissa, ape'issa miel'aloissa!"

Emo hauasta havasi, alta aallon vastaeli:
"Viel' onpi emo elossa, vanhempasi valvehella,
joka saattavi sanoa, miten olla oikeana,
murehisin murtumatta, huolihin katoamatta
niissä päivissä pahoissa, ape'issa miel'aloissa:
mene Pohjan tyttärihin! Siell' on tyttäret somemmat,
neiet kahta kaunihimmat, viittä, kuutta virkeämmät,
ei Joukon jorottaria, Lapin lapsilönttäreitä.

"Sieltä naios, poikaseni, paras Pohjan tyttäristä,
jok' on sievä silmiltänsä, kaunis katsannoisiltansa,
aina joutuisa jalalta sekä liukas liikunnolta!"

Kuudes Runo

AKA VANHA VÄINÄMÖINEN lähteäksensä käkesi
tuonne kylmähän kylähän, pimeähän Pohjola-
han.

Otti olkisen orihin, hernevartisen hevosen,
pisti suitset kullan suuhun, päätsensä hopean päähän:
itse istuvi selälle, löihe reisin ratsahille.
Ajoa hyryttelevi, matkoansa mittelevi
orihilla olkisella, hernevarrella hevolla.

Ajoi Väinölän ahoja, Kalevalan kankahia:
hepo juoksi, matka joutui, koti jääpi, tie lyheni.
Jo ajoi meren selälle, ulapalle aukealle
kapioiden kastumatta, vuohisen vajoumatta.

Olipa nuori Joukahainen, laiha poika lappalainen.
Piti viikoista vihoa, ylen kauaista kaetta
kera vanhan Väinämöisen, päälle laulajan ikuisen.

Laativi tulisen jousen, jalon kaaren kaunistavi:
kaaren rauasta rakenti, vaskesta selän valavi;
noita on kullalla kuvaili, hopealla huolitteli.

Mistä siihen nauhan saapi, kusta jätteen tapasi?
Hiien hirven suoniloista, Lemmon liianuorasista!

Sai kaaren kanineheksi, jousen varsin valmihiksi.
Kaari on kaunihin näköinen, jousi jonki maksavainen:
hevonen selällä seiso, varsa juoksi vartta myöten,
kapo kaarella makasi, jänö jätimen sijassa.

Vuoli piiliä pinosen, kolmisulkia kokosen:
varret tammesta vanuvi, päät tekevi tervaksesta.
Minkä saapi valmihiksi, sen sitte sulittelevi
pääskyn pienillä sulilla, varpusen vivustimilla.

Karkaeli nuoliansa, puretteli piiliänsä
maon mustissa mujuissa, käärmehehän kähyverissä.

Sai vasamat valmihiksi, jousen jänniteltäväksi.
Siitä vuotti Väinämöistä, saavaksi suvantolaista;
vuotti illan, vuotti aamun, vuotti kerran keskipäivän.

Viikon vuotti Väinämöistä, viikon vuotti, ei väsynyt,
istuellen ikkunoissa, valvoen vajojen päissä,
kuunnellen kujan perällä, vahtaellen vainiolla,
viini nuolia selässä, hyvä kaari kainalossa.

Vuotteli ulompanaki, talon toisen tuolla puolla:
nenässä tulisen niemen, tulikaiskun kainalossa,
korvalla tulisen kosken, pyhän virran viertimellä.

Niin päivänä muutamana, huomenna moniahana
loi silmänsä luotehelle, käänti päätä päivän alle;
keksi mustasen merellä, sinerväisen lainehilla:
”Onko se iässä pilvi, päivän koite koillisessa?”

Ei ollut iässä pilvi, päivän koite koillisessa:
oli vanha Väinämöinen, laulaja iän-ikuinen,
matkoava Pohjolahan, kulkeva Pimentolahan
orihilla olkisella, hernevarrella hevolla.

Tuop’ on nuori Joukahainen, laiha poika lappalainen,
jou’utti tulisen jousen, koppoi kaaren kaunihiimman
pään varalle Väinämöisen, surmaksi suvantolaisen.

Ennätti emo kysyä, vanhempansa tutkaella:
”Kellen jouta jouahutat, kaarta rauta rauahutat?”

Tuop’ on nuori Joukahainen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Tuohon jouta jouahutan, kaarta rauta rauahutan:
pään varalle Väinämöisen, surmaksi suvantolaisen.
Ammun vanhan Väinämöisen, lasken laulajan ikuisen
läpi syämen, maksan kautta, halki hartiolihojen.”

Emo kielti ampumasta, emo kielti ja epäsi:
”Elä ammu Väinämöistä, kaota kalevalaista!
Väinö on sukua suurta: lankoni sisaren poika.

”Ampuisitko Väinämöisen, kaataisit kalevalaisen,
ilo ilmalta katoisi, laulu maalta lankeaisi.
Ilo on ilmalla parempi, laulu maalla laatusampi,
kuin onpi Manalan mailla, noilla Tuonelan tuvilla.”

Tuossa nuori Joukahainen jo vähän ajattelevi,
pikkuisen piättelevi: käsi käski ampumahan,
käsi käski, toinen kielti, sormet suoniset pakotti.

Virkki viimeinki sanoiksi, itse lausui, noin nimesi:
”Kaotkohot jos kahesti kaikki ilmaiset ilomme,
kaikki laulut langetkohot! Varsin ammun, en varanne.”

Jännitti tulisen jousen, veti vaskisen vekaran
vasten polvea vasenta, jalan alta oikeansa.
Veti viinestä vasaman, sulan kolmikoipisesta,
otti nuolen orhe’imman, valitsi parahan varren;
tuon on juonelle asetti, liitti liinajäntehelle.

Oikaisi tulisen jousen olallehen oikealle,
asetaiksen ampumahan, ampumahan Väinämöistä.
Itse tuon sanoiksi virkki: ”Iske nyt, koivuinen sakara,
petäjäinen selkä, lyö’ös, jänne liina, lippaellos!
Min käsi alentanehe, sen nuoli ylentäköhön;
min käsi ylentänehe, sen nuoli alentakohon!”

Lekahutti liipaisinta, ampui nuolen ensimmäisen:
se meni kovan ylätse, päältä pään on taivahalle,
pilvihin pirajavihin, hattaroihin pyörivihin.

Toki ampui, ei totellut. Ampui toisen nuoliansa:
se meni kovan alatse, alaisehen maa-emähän;
tahtoi maa manalle mennä, hietaharju halkiella.

Ampui kohta kolmannenki: kävi kohti kolmannesti,
sapsohon sinisen hirven alta vanhan Väinämöisen;
ampui olkisen orihin, hernevirtisen hevosen
läpi länkiluun lihoista, kautta kainalon vasemman.

Siitä vanha Väinämöinen sormin suistuvi sulahan,
käsin kääntyi lainehesen, kourin kuohu’un kohahti
selästä sinisen hirven, hernevirtisen hevosen.

Nousi siitä suuri tuuli, aalto ankara merellä;
kantoi vanhan Väinämöisen, uitteli ulomma maasta
noille väljille vesille, ulapoille auke’ille.

Siitä nuori Joukahainen itse kielin kerskaeli:
”Et sinä, vanha Väinämöinen, enämpi elävin silmin
sinä ilmoisna ikänä, kuuna kullan valkeana
astu Väinölän ahoja, Kalevalan kankahia!”

”Kupli nyt siellä kuusi vuotta, seuro seitsemän kesyttä,
karehi kaheksan vuotta noilla väljillä vesillä,
lake’illa lainehilla: vuotta kuusi kuusipuuna,
seitsemän petäjäpuuna, kannon pölkkynä kaheksan!”

Siitä pistihe sisälle. Sai emo kysyneheksi:
”Joko ammuut Väinämöisen, kaotit Kalevan poian?”

Tuop’ on nuori Joukahainen sanan vastahan sanovi:
”Jo nyt ammuin Väinämöisen ja kaaoin kalevalaisen,
loin on merta luutimahan, lainetta lakaisemahan.
Tuohon lietohon merehen, aivan aaltojen sekahan
sortui ukko sormillehen, kääntyi kämmenyisillehen;
siitä kyykertyi kylelle, selällehen seisottihe
meren aaltojen ajella, meren tyrskyn tyyräellä.”

Tuon emo sanoiksi virkki: ”Pahoin teit sinä poloinen,
kun on ammuut Väinämöisen, kaotit kalevalaisen,
Suvantolan suuren miehen, Kalevalan kaunihimman!”

Seitsemäs Runo

AKA VANHA VÄINÄMÖINEN uipi aavoja syviä;
kulki kuusisna hakona, petäjäisnä pehkiönä
kuusi päiveä kesäistä, kuusi yötä järkiähän,
eessänsä vesi vetelä, takanansa taivas selvä.

Uip' on vielä yötä kaksi, kaksi päiveä pisintä.
Niin yönä yheksäntenä, kaheksannen päivän päästä
toki tuskaksi tulevi, painuvi pakolliseksi,
kun ei ole kynttä varpahissa eikä sormissa niveltä.

Siinä vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
"Voi minä poloinen poika, voi poika polon-alainen,
kun läksin omilta mailta, elomailta entisiltä
iäkseni ilman alle, kuuksi päiväksi kululle,
tuulten tuuteltavaksi, aaltojen ajeltavaksi
näillä väljillä vesillä, ulapoilla auke'illa!
Vilu on täällä ollakseni, vaiva värjätelläkseni,
aina aalloissa asua, veen selällä seurustella.

"Enkä tuota tieäkänä, miten olla, kuin eleä
tällä inhalla iällä, katovalla kannikalla:
tuulehenko teen tupani, vetehenkö pirtin veistän?

"Teen mä tuulehen tupani: ei ole tuulessa tukea;
veistän pirttini vetehen: vesi viepi veistokseni."

Lenti lintunen Lapista, kokkolintu koillisesta.
Ei ole kokko suuren suuri eikä kokko pienen pieni:
yksi siipi vettä viisti, toinen taivasta lakaisi,
pursto merta pyyhätteli, nokka luotoja lotaisi.

Lenteleikse, liiteleikse, katseleikse, käänteleikse.
Näki vanhan Väinämöisen selällä meren sinisen:
"Mit' olet meressä, miesi, uros, aaltojen seassa?"

Vaka vanha Väinämöinen sanan virkkoi, noin nimesi:
"Sit' olen meressä miesi, uros aaltojen varassa:
läksin neittä Pohjolasta, impeä Pimentolasta.

”Ajoa karautimme suloa meryttä myöten.
Niin päivänä muutamana, huomenna moniahana
tulin Luotolan lähelle, Joukolan jokivesille:
hepo alta ammuttihin, itseäni mielittihin.

”Siitä vierähin vetehen, sorruin sormin lainehesen
tuulen tuuiteltavaksi, aaltojen ajeltavaksi.

”Tulipa tuuli luotehesta, iästä iso vihuri;
se mun kauas kannatteli, uitteli ulomma maasta.
Mont’ olen päiveä pälynnyt, monta yötä uiksennellut
näitä väljiä vesiä, ulapoita auke’ita;
enk’ on tuota tunnekana, arvoa, älyäkänä,
kumpi kuoloksi tulevi, kumpi ennen ennättävi:
nälkähänkö nääntyminen, vai vetehen vaipuminen.”

Sanoi kokko, ilman lintu: ”Ellös olko milläskänä!
Seisotaite selkähäni, nouse kynkkäluun nenille!
Mie sinun merestä kannan, minne mielesi tekevi.
Vielä muistan muunki päivän, arvoan ajan paremman,
kun ajoit Kalevan kasken, Osmolan salon sivallit:
heitit koivun kasvamahan, puun sorean seisomahan
linnuille lepeämiksi, itselleni istumiksi.”

Siitä vanha Väinämöinen kohottavi kokkoansa;
mies on nousevi merestä, uros aallosta ajaikse,
siiville sijoitteileikse, kokon kynkkäluun nenille.

Tuop’ on kokko, ilman lintu, kantoi vanhan Väinämöisen,
viepi tuulen tietä myöten, ahavan ratoa myöten
Pohjan pitkähän perähän, summahan Sariolahan.
Siihen heitti Väinämöisen, itse ilmahen kohosi.

Siinä itki Väinämöinen, siinä itki ja urisi
rannalla merellisellä, nimen tietämättömällä,
sata haavoja sivulla, tuhat tuulen pieksemätä,
partaki pahoin kulunut, tukka mennyt tuuhakaksi.

Itki yötä kaksi, kolme, saman verran päiviäki;
eikä tiennyt tietä käyä, outo, matkoa osannut
palataksensa kotihin, mennä maille tuttaville,
noille syntymäsijoille, elomailten entisille.

Pohjan piika pikkarainen, vaimo valkeanverinen,
teki liiton päivän kanssa, päivän kanssa, kuun keralla
yhen ajan noustaksensa ja yhen havataksensa:
itse ennen ennätteli, ennen kuuta, aurinkoa,
kukonki kurahtamatta, kanan lapsen laulamatta.

Viisi villoa keritsi, kuusi lammasta savitsi,
villat saatteli saraksi, kaikki vatvoi vaattehiksi
ennen päivän nousemista, auringon ylenemistä.

Pesi siitä pitkät pöyät, laajat lattiat lakaisi
vastasella varpaisella, luutasella lehtisellä.
Ammueli rikkasensa vaskisehen vakkasehen;
vei ne ulos usta myöten, pellolle pihoa myöten,
perimäisen pellon päähän, alimaisen aian suuhun.
Seisattelihe rikoille, kuuntelihe, kääntelihe:
kuulevi mereltä itkun, poikki joen juorotuksen.

Juosten joutuvi takaisin, pian pirttihiin menevi;
sanoi tuonne saatuaansa, toimitteli tultuaansa:
”Kuulin mie mereltä itkun, poikki joen juorotuksen.”

Louhi, Pohjolan emäntä, Pohjan akka harvahammas,
pian pistihe pihalle, vierähti veräjän suuhun;
siinä korvin kuunteleikse. Sanan virkkoi, noin nimesi:
”Ei ole itku lapsen itku eikä vaimojen valitus;
itku on partasuun urohon, joughileuan juorottama.”

Työnnälti venon vesille, kolmilaian lainehille;
itse loihe soutamahan. Sekä souti jotta joutui:
souti luoksi Väinämöisen, luoksi itkevän urohon.

Siinä itki Väinämöinen, urisi Uvannon sulho
pahalla pajupurolla, tiheällä tuomikolla:
suu liikkui, järisi parta, vaan ei leuka lonkaellut.

Sanoi Pohjolan emäntä, puhutteli, lausutteli:
”Ohoh sinua, ukko utra! Jo olet maalla vierahalla.”

Vaka vanha Väinämöinen päätänsä kohottelevi.
Sanan virkkoi, noin nimesi: ”Jo ma tuon itseki tieän:
olen maalla vierahalla, tuiki tuntemattomalla.
Maallani olin parempi, kotonani korkeampi.”

Louhi, Pohjolan emäntä, sanan virkkoi, noin nimesi:
”Saisiko sanoakseni, oisiko lupa kysyä,
mi sinä olet miehiäsi ja kuka urohiasi?”

Vaka vanha Väinämöinen sanan virkkoi, noin nimesi:
”Mainittihinpa minua, arveltihi aikoinansa
illoilla iloitsijaksi, joka laakson laulajaksi
noilla Väinölän ahoilla, Kalevalan kankahilla.
Mi jo lienenki katala, tuskin tunnen itsekänä.”

Louhi, Pohjolan emäntä, sanan virkkoi, noin nimesi:
"Nouse jo norosta, miesi, uros, uuelle uralle,
haikeasi haastamahan, satuja sanelemahan!"

Otti miehen itkemästä, urohon urisemasta;
saattoi siitä purtehensa, istutti venon perähän.
Itse airoille asettui, soutimille suorittihe;
souti poikki Pohjolahan, viepi vierahan tupahan.

Syötteli nälästynehen, kastunehen kuivaeli;
siitä viikon hierlevi, hierlevi, hautelevi:
teki miehen terveheksi, urohon paranneheksi.
Kysytteli, lausutteli, itse virkki, noin nimesi:
"Mitä itkit, Väinämöinen, uikutit, uvantolainen,
tuolla paikalla pahalla, rannalla meryttä vasten?"

Vaka vanha Väinämöinen sanan virkkoi, noin nimesi:
"Onpa syytä itkeäni, vaivoja valittoani!
Kauan oon meriä uinut, lapioinnut lainehia
noilla väljillä vesillä, ulapoilla auke'illa.

"Tuota itken tuon ikäni, puhki polveni murehin,
kun ma uin omilta mailta, tulin mailta tuttavilta
näille ouoille oville, veräjille vierahille.
Kaikki täällä puut purevi, kaikki havut hakkoavi,
joka koivu koikkoavi, joka leppä leikkoavi:
yks' on tuuli tuttuani, päivä ennen nähtyäni
näillä mailla vierahilla, äkkiouoilla ovilla."

Louhi, Pohjolan emäntä, siitä tuon sanoiksi saatti:
"Elä itke, Väinämöinen, uikuta, uvantolainen!
Hyvä tääll' on ollaksesi, armas aikaellaksesi,
syöä lohta luotaselta, sivulta sianlihoa."

Silloin vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
"Kylkehen kyläinen syönti hyvissäki vierahissa;
mies on maallansa parempi, kotonansa korkeampi.
Soisipa sula Jumala, antaisipa armoluoja:
pääsisin omille maille, elomailten entisille!
Parempi omalla maalla vetonenki virsun alta,
kuin on maalla vierahalla kultamaljasta metonen."

Louhi, Pohjolan emäntä, sanan virkkoi, noin nimesi:
"Niin mitä minullen annat, kun saatan omille maille,
oman peltosi perille, kotisaunan saapuville?"

Sanoi vanha Väinämöinen: "Mitäpä kysyt minulta,
jos saatat omille maille, oman peltoni perille,
oman käen kukkumille, oman linnun laulamille!

Otatko kultia kypärin, hope'ita huovallisen?"

Louhi, Pohjolan emäntä, sanan virkkoi, noin nimesi:

"Ohoh viisas Väinämöinen, tietäjä iän-ikuinen!

En kysele kultiasi, halaja hope'itasi:

kullat on lasten kukkasia, hopeat hevon helyjä.

Taiatko takoa sammon, kirjokannen kalkutella

joutsenen kynän nenästä, maholehmän maitosesta,

yhen ohrasen jyvästä, yhen uuhien villasesta,

niin annan tytön sinulle, panen neien palkastasi,

saatan sun omille maille, oman linnun laulamille,

oman kukon kuulumille, oman peltosi perille."

Vaka vanha Väinämöinen sanan virkkoi, noin nimesi:

"Taia en sampoa takoa, kirjokantta kirjoitella.

Saata mie omille maille: työnnän seppo Ilmarisen,

joka samposi takovi, kirjokannet kalkuttavi,

neitosi lepyttelvi, tyttäresi tyy'yttävi.

"Se on seppo sen mokoma, ylen taitava takoja,

jok' on taivoa takonut, ilman kantta kalkutellut:

ei tunnu vasaran jälki eikä pihtien pitämät."

Louhi, Pohjolan emäntä, sanan virkkoi, noin nimesi:

"Sille työnnän tyttäreni, sille lapseni lupoon,

joka sampuen takovi, kannen kirjo kirjoittavi

joutsenen kynän nenästä, maholehmän maitosesta,

yhen ohrasen jyvästä, yhen uuhien untuvasta."

Pani varsan valjahisin, ruskean re'en etehen;

saattoi vanhan Väinämöisen, istutti oron rekehen.

Siitä tuon sanoiksi virkki, itse lausui, noin nimesi:

"Elä päätäsi ylennä, kohottele kokkoasi,

kun ei uupune oronen, tahi ei ilta ennättäne:

josp' on päätäsi ylennät, kohottelet kokkoasi,

jo toki tuho tulevi, paha päivä päälle saapi."

Siitä vanha Väinämöinen löi orosen juoksemahan,

harjan liina liikkumahan. Ajoa karittelevi

pimeästä Pohjolasta, summasta Sariolasta.

Rahdeksas Runo

UO OLI KAUNIS POHJAN NEITI, maan kuulu, ve'en valio.

Istui ilman vempelellä, taivon kaarella kajotti
pukehissa puhta'issa, valke'issa vaattehissa;
kultakangasta kutovi, hope'ista huolittavi
kultaisesta sukkulasta, pirralla hope'isella.

Suihki sukkula piossa, käämi käessä kääperöitsi,
niiet vaskiset vatisi, hope'inen pirta piukki
neien kangasta kutoissa, hope'ista huolittaissa.

Vaka vanha Väinämöinen ajoa karittelevi
pimeästä Pohjolasta, summasta Sariolasta.
Ajoi matkoa palasen, pikkaraisen piirrätteli:
kuuli sukkulan surinan ylähältä päänsä päältä.

Tuossa päätänsä kohotti, katsahtavi taivahalle:
kaari on kaunis taivahalla, neiti kaaren kannikalla,
kultakangasta kutovi, hope'ista helkyttävi.

Vaka vanha Väinämöinen heti seisatti hevosen.
Tuossa tuon sanoiksi virkki, itse lausui, noin nimesi:
"Tule, neiti, korjahani, laskeite rekoseheni!"

Neiti tuon sanoiksi virkki, itse lausui ja kysyvi:
"Miksi neittä korjahasi, tyttöä rekosehesi?"

Vaka vanha Väinämöinen tuop' on tuohon vastaeli:
"Siksi neittä korjahani, tyttöä rekoseheni:
mesileivän leipojaksi, oluen osoajaksi,
joka lautsan laulajaksi, ikkunan iloitsijaksi
noilla Väinölän tiloilla, Kalevalan kartanoilla."

Neiti tuon sanoiksi virkki, itse lausui ja pakisi:
"Kun kävin mataramaalla, keikuin keltakankahalla
eilen iltamyöhäsellä, aletessa aurinkoisen,
lintu lauleli lehossa, kyntörastas raksutteli:
lauleli tytärten mielen ja lauloi miniän mielen.

”Mie tuota sanelemahan, linnulta kyselemähän:
’Oi sie kyntörastahainen! Laula korvin kuullakseni:
kumman on parempi olla, kumman olla kuuluisampi,
tyttärenkö taattolassa vai miniän miehelässä?’

”Tiainenpa tieon antoi, kyntörastas raksahutti:
’Valkea kesäinen päivä, neitivalta valkeampi;
vilu on rauta pakkasessa, vilumpi miniävalta.
Niin on neiti taattolassa, kuin marja hyvällä maalla,
niin miniä miehelässä, kuin on koira kahlehisssa.
Harvoin saapi orja lemmen, ei miniä milloinkana.”

Vaka vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
”Tyhjiä tiaisen virret, rastahaisen raksutukset!
Lapsi on tytär kotona, vasta on neiti naituansa.
Tule, neiti, korjahani, laskeite rekoseheni!
En ole mitätön miesi, uros muita untelompi.”

Neiti taiten vastaeli, sanan virkkoi, noin nimesi:
”Sitte sun mieheksi sanoisin, urohoksi arveleisin,
jospa jouhen halkaiseisit veitsellä kärettömällä,
munan solmuhun vetäisit solmun tuntumattomaksi.”

Vaka vanha Väinämöinen jouhen halki halkaisevi
veitsellä kärettömällä, aivan tutkaimettomalla;
munan solmuhun vetävi solmun tuntumattomaksi.
Käski neittä korjahansa, tyttöä rekosehensa.

Neiti taiten vastaeli: ”Ehkäpä tulen sinulle,
kun kiskot kivistä tuohta, säret jäästä aiaksia
ilman palan pakkumatta, pilkkehen pirahdamatta.”

Vaka vanha Väinämöinen ei tuosta kovin hätäile:
kiskoipa kivistä tuohta, särki jäästä aiaksia
ilman palan pakkumatta, pilkkehen pirahdamatta.
Kutsui neittä korjahansa, tyttöä rekosehensa.

Neiti taiten vastoavi, sanovi sanalla tuolla:
”Sillensä minä menisin, kenp’ on veistäisi venosen
kehrävarteni muruista, kalpimeni kappaleista,
työntäisi venon vesille, uuen laivan lainehille
ilman polven polkematta, ilman kouran koskematta,
käsivarren kääntämättä, olkapään ojentamatta.”

Siitä vanha Väinämöinen itse tuon sanoiksi virkki:
”Liene ei maassa, maailmassa, koko ilman kannen alla
mointa laivan laatijata, vertoani veistäjätä.”

Otti värttinän muruja, kehrävarren kiertimiä;
läksi veistohon venosen, satalauan laittelohon
vuorelle teräksiselle, rautaiselle kalliolle.

Veikaten venettä veisti, purtta puista uhkaellen.
Veisti päivän, veisti toisen, veisti kohta kolmannenki:
ei kirves kivehen koske, kasa ei kalka kalliohon.

Niin päivällä kolmannella Hiisi pontta pyörähytti,
Lempo tempasi tereä, Paha vartta vaapahutti.
Kävipä kivehen kirves, kasa kalkkoi kalliohon;
kirves kilpistyi kivistä, terä liuskahti liha'an,
polvehen pojan päätöisen, varpahasen Väinämöisen.
Sen Lempo lihoille liitti, Hiisi suonille sovitti:
veri pääsi vuotamahan, hurme huppelehtamahan.

Vaka vanha Väinämöinen, tietäjä iän-ikuinen,
tuossa tuon sanoiksi virkki, noin on lausui ja pakisi:
”Oi sie kirves kikkanokka, tasaterä tapparainen!
Luulitko puuta purrehesi, honkoa hotaisnehesi,
petäjätä pannehesi, koivua kohannehesi,
kun sa lipsahit liha'an, solahutit suonilleni?”

Loihe siitä loitsimahan, sai itse sanelemahan.
Luki synnyt syitä myöten, luottehet lomia myöten,
mutt' ei muista muutamia rauan suuria sanoja,
joista salpa saataisihin, luja lukko tuotaisihin
noille rauan ratkomille, suu sinervän silpomille.

Jo veri jokena juoksi, hurme koskena kohisi:
peitti maassa marjan varret, kanervaiset kankahalla.
Eik' ollut sitä mätästä, jok' ei tullut tulvillehen
noita liikoja veriä, hurmehia huurovia
polvesta pojan totisen, varpahasta Väinämöisen.

Vaka vanha Väinämöinen ketti villoja kiveltä,
otti suolta sammalia, maasta mättähän repäisi
tukkeheksi tuiman reiän, paikaksi pahan veräjän;
ei vääjä vähäistäkänä, pikkuistakana piätä.

Jopa tuskaksi tulevi, läylemmäksi lankeavi.
Vaka vanha Väinämöinen itse itkuhun hyräytyi;
pani varsan valjahisin, ruskean re'en etehen,
siitä reuoikse rekehen, kohennaikse korjahansa.

Laski virkkua vitsalla, helähytti helmisvyöllä;
virkkua juoksi, matka joutui, reki vierä, tie lyheni.
Jo kohta kylä tulevi: kolme tietä kohtoavi.

Vaka vanha Väinämöinen ajavi alinta tietä
alimaisehen talohon. Yli kynnyksen kysyvi:
”Oisiko talossa tässä rauan raannan katsojata,
uron tuskan tuntijata, vammojen vakittajata?”

Olipa lapsi lattialla, poika pieni pankon päässä.
Tuop’ on tuohon vastoavi: ”Ei ole talossa tässä
rauan raannan katsojata, uron tuskan tuntijata,
kivun kiinniottajata, vammojen vakittajata;
onpi toisessa talossa: aja toiseen talohon!”

Vaka vanha Väinämöinen laskee virkkua vitsalla,
ajoa suhuttelevi. Ajoi matkoa palasen,
keskimäistä tietä myöten keskimäiseen talohon.
Kysyi kynnyksen takoa, anoi alta ikkunaisen:
”Oisiko talossa tässä rauan raannan katsojata,
salpoa verisatehen, suonikosken sortajata?”

Akka oli vanha vaipan alla, kielipalku pankon päässä.
Akka varsin vastaeli, hammas kolmi kolkkaeli:
”Ei ole talossa tässä rauan raannan katsojata,
verisyntyn tiettä, kivun kiinniottajata;
onpi toisessa talossa: aja toiseen talohon!”

Vaka vanha Väinämöinen laskee virkkua vitsalla,
ajoa suhuttelevi. Ajoi matkoa palasen,
ylimäistä tietä myöten ylimäiseen talohon.
Yli kynnyksen kysyvi, lausui lakkapuun takoa:
”Oisiko talossa tässä rauan raannan katsojata,
tämän tulvan tukkijata, veren summan sulkijata?”

Ukko oli uunilla asuva, halliparta harjun alla.
Ukko uunilta urahti, halliparta paukutteli:
”On sulettu suuremmatki, jalommattki jaksettuna
Luojan kolmella sanalla, syvän syntyn säätämällä;
joet suista, järvet päistä, virrat niskalta vihaiset,
lahet niemien nenistä, kannakset kape’immilta.”